

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2012. gada 19. jūlijā *

Sestā PVN direktīva — 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts, 17. panta 5. punkts un 19. panta 1. punkts — Bingo spēļu organizēšana — Tiesību aktos paredzēts pienākums daļu no biļešu pārdošanas cenas izmaksāt spēlētājiem laimestos — Nodokļa bāzes aprēķins

Lieta C-377/11

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Superior de Justicia de Cataluña* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2011. gada 18. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2011. gada 18. jūlijā, tiesvedībā

International Bingo Technology SA

pret

Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC) .

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*] (referents),

ģenerālvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Spānijas valdības vārdā – *S. Centeno Huerta*, pārstāve,

— Eiropas Komisijas vārdā – *L. Lozano Palacios*, pārstāve,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem - Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1998. gada 12. oktobra Direktīvu 98/80/EK (OV L 281, 31. lpp.; turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”), 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkta, 17. panta 5. punkta un 19. panta 1. punkta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *International Bingo Technology SA* (turpmāk tekstā – “*International Bingo*”) un *Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)* par minētās sabiedrības maksājamā pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā – “PVN”) atskaitāmās daļas aprēķinu attiecībā uz 1999. finanšu gadu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Sestās direktīvas 11. pantā ir paredzēts:

“A. Valsts teritorijā.

1. Summa, kurai uzliek nodokli, ir:

- a) preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanai, izņemot b), c) un d) apakšpunktā minētos, visa summa, kas veido atlīdzību, kuru piegādātājs [vai pakalpojumu sniedzējs] ir saņēmis vai kura tam jāsaņem no pircēja, klienta vai trešās personas par šādām piegādēm, ieskaitot subsīdijas, kas tieši saistītas ar šādu piegāžu cenām;

[..].”

- 4 Redakcijā, kas izriet no Sestās direktīvas 28.f panta, šīs direktīvas 17. panta 2. punkta a) apakšpunktā un 5. punktā ir paredzēts:

“2. Ja preces un pakalpojumus nodokļu maksātājs izmanto darījumiem, kuriem uzliek nodokļus, viņam ir tiesības atskaitīt no nodokļa, kurš viņam jāmaksā:

- a) [PVN], kas ir jāmaksā vai samaksāts valsts teritorijā par precēm vai pakalpojumiem, ko viņam piegādāj[is] vai piegādās cits nodokļu maksātājs;

[..]

5. Attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, ko nodokļa maksātājs izmanto gan 2. un 3. punkta aptvertiem darījumiem, par kuriem [PVN] ir atskaitāms, gan darījumiem, par kuriem [PVN] nav atskaitāms, atskaitāma ir tikai tā [PVN] daļa, kas attiecināma uz pirmā veida darījumiem.

Šo daļu saskaņā ar 19. pantu nosaka visiem darījumiem, ko veic nodokļa maksātājs.

Dalībvalstis tomēr var:

- a) atļaut nodokļa maksātājam noteikt šādu daļu katrai savas uzņēmējdarbības nozarei ar noteikumu, ka katrai nozarei ir atsevišķa uzskaitē;

- b) likt nodokļa maksātājam noteikt šādu daļu katrai savas uzņēmējdarbības nozarei un veikt atsevišķu uzskaiti katrai nozarei;
- c) atļaut vai likt nodokļa maksātājam veikt atskaitīšanu, pamatojoties uz visu preču un pakalpojumu vai to daļas izmantojumu;
- d) atļaut vai likt nodokļa maksātājam veikt atskaitīšanu saskaņā ar pirmajā apakšpunktā [daļā] noteiktajiem noteikumiem par visām tajā minētajām precēm un pakalpojumiem;
- e) noteikt, ka gadījumā, ja [PVN], kas nodokļa maksātājam nav atskaitāms, ir nenozīmīgs, to uzskata par nulli.”

5 Sestās direktīvas 19. panta 1. punktā ir noteikts:

“Daļu, kas atskaitāma atbilstīgi 17. panta 5. punkta pirmajai daļai, veido daļskaitlis:

- par kura skaitītāju ņem kopējo gada apgrozījuma summu bez [PVN], kura attiecināma uz darījumiem, par kuriem [PVN] ir atskaitāms atbilstīgi 17. panta 2. un 3. punktam,
- par kura saucēju ņem kopējo gada apgrozījuma summu bez [PVN], kura attiecināma uz darījumiem, kas iekļauti skaitītājā, un uz darījumiem, par kuriem [PVN] nav atskaitāms. Dalībvalstis var iekļaut saucējā arī subsīdiju summu, izņemot tās, kas aprakstītas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktā.

Šo daļu nosaka ik gadu, fiksē procentos un noapaļo līdz ciparam, kas nepārsniedz nākamo vienību.”

Spānijas tiesības

6 1992. gada 28. decembra Likuma 37/1992 par pievienotās vērtības nodokli (*Ley 37/1992 del Impuesto sobre el Valor Añadido*, 1992. gada 29. decembra *BOE* Nr. 312, 44247. lpp.; turpmāk tekstā – “PVN likums”) 104. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Gadījumos, kad tiek piemēroti vispārīgie noteikumi par atskaitāmo daļu, par katru rēķinu periodu tiek atskaitīts tikai priekšnodoklis tādā procentuālajā apmērā, kāds izriet no šā panta 2. punkta noteikumiem.

Lai piemērotu iepriekšējās daļas noteikumus, nodokli netiek ņemtas vērā summas, kas nav atskaitāmas saskaņā ar šā likuma 95. un 96. pantu.”

7 PVN likuma 104. panta 2. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

“Iepriekšējā punktā minēto atskaitāmo procentuālo daļu nosaka, reizinot ar 100 daļskaitli:

- 1) par kura skaitītāju ņem gada kopējo preču piegāžu un sniegto pakalpojumu summu, par ko ir atskaitāms PVN un ko nodokļa maksātājs ir veicis, īstenojot savu komercdarbību vai profesionālo darbību vai – attiecīgā gadījumā – darbojoties citā atbilstošā nozarē, bet
- 2) par saucēju ņem attiecībā uz to pašu laikposmu noteiktu kopējo preču piegāžu un sniegto pakalpojumu summu, ko nodokļa maksātājs ir veicis, īstenojot savu komercdarbību vai profesionālo darbību – vai attiecīgā gadījumā – darbojoties citā atbilstošā nozarē, iekļaujot arī tās preču piegādes un sniegtos pakalpojumus, par ko pievienotās vērtības nodoklis nav atskaitāms.”

8 PVN likuma 104. panta 4. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Aprēķinot atskaitāmo daļu, ar “darījumu kopējo summu” saprot darījumiem atbilstošas atlīdzības summu, ko nosaka saskaņā ar šā likuma 78. un 79. pantu, tostarp attiecībā uz darījumiem, kuri atbrīvoti no nodokļa vai nav apliekami ar nodokli.”

9 Likuma par PVN 78. panta 1. punktā ir noteikts:

“Nodokļa bāze ir kopējā summa, ko veido no klienta vai trešām personām saņemta atlīdzība par ar nodokli apliekamiem darījumiem.”

10 *Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya* 1979. gada 9. janvāra rīkojumā, redakcijā, kas izriet no 1995. gada 18. janvāra rīkojuma, ir noteikts, ka “summa, kas katrā izspēlē vai izlozē ir jāizmaksā laimestos, veido 69 % no visu pārdoto karšu [nominālās] vērtības, kur 10 % atbilst līnijai un 59 % – bingo”.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

11 *International Bingo* ir sabiedrība, kas organizē bingo spēles. Tā ir PVN maksātāja, bet ir atbrīvota no šā nodokļa attiecībā uz apgrozījumu, kas saistīts ar minēto spēļu organizēšanu.

12 *International Bingo* tomēr veic arī citas darbības, attiecībā uz kurām tā nav atbrīvota no PVN. Starp minētajām darbībām ir “bingo spēļu nodokļa”, kas atbilst noteiktai daļai no bingo karšu pārdošanas cenas un ko organizētāji saņem no spēlētājiem un iemaksā kompetentajai nodokļu iestādei, summu iekasēšana un iemaksa. Par šo darbību minētie organizētāji saņem atlīdzību, proti, iekasēšanas prēmiju, kuras apmērs ir 10 % no minētā nodokļa summas. Šīs prēmijas summa, kas apliekama ar PVN, veido nodokļa bāzi, lai aprēķinātu PVN, kas šiem organizētājiem ir jāmaksā par pakalpojumu sniegšanu.

13 Tā kā organizētāji bingo spēlēm paredzētajās zālēs veic arī citas darbības, kas nav atbrīvotas no PVN, piemēram, sniedz bāra vai restorāna pakalpojumus, uz tiem saistībā ar atskaitāmā PVN priekšnodokļa aprēķināšanu attiecas atskaitāmās daļas (*pro rata*) noteikumi atbilstoši Sestās direktīvas 17. panta 5. punktam.

14 Saistībā ar minētās atskaitāmās daļas aprēķinu *International Bingo* nav iekļāvusi savā apgrozījumā laimestu summu, kas tai ir jāizmaksā laimētājiem atbilstoši PVN likumam, t.i., summu, kas atbilst precīzi noteiktajai procentuālajai daļai no bingo karšu pārdošanas cenas. *Agencia Estatal de la Administración Tributaria* (Valsts nodokļu administrācijas aģentūra) tam nepiekrīt. Tā ir nolēmusi, ka laimētājiem izmaksāto laimestu summa bija jāiekļauj apgrozījumā, kas izmantots kā nodokļa bāze minētās atskaitāmās daļas aprēķināšanai.

15 Tā kā *Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)* [Katalonijas reģiona Saimnieciskā administratīvā tiesa] noraidīja *International Bingo* prasību par šo minētās *Agencia* pieņemto lēmumu, *International Bingo* vērsās *Tribunal Superior de Justicia de Cataluña* [Katalonijas Augstākajā tiesā], norādot, ka pirmās instances tiesas spriedums ir pretrunā Sestajai direktīvai, ievērojot Tiesas sniegto šīs direktīvas interpretāciju.

16 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai atrisinātu tās izskatāmo strīdu, ir jānoskaidro, kas ir *International Bingo* “faktiski saņemtā atlīdzība” par spēles organizēšanu. Šajā sakarā minētā tiesa norāda, ka daži elementi, kas ietverti Tiesas 1994. gada 5. maija spriedumā lietā C-38/93 *Glawe (Recueil, I-1679. lpp.)* un 2002. gada 17. septembra spriedumā lietā C-498/99 *Town & County Factors (Recueil, I-7173. lpp.)*, ļauj uzskatīt, ka bingo spēļu organizētāja – tāda kā organizētājs, kas iesaistīts šīs tiesas izskatāmajā lietā, – faktiskajā rīcībā nenonāk karšu pārdošanas cenas daļa, kas paredzēta laimētājiem izmaksājamo laimestu finansēšanai.

- 17 Vispirms apjoms, kas atbilst laimestu summām, esot iepriekš noteikts likumā, kurā paredzēts, ka summa, kas katrā izspēlē vai izlozē ir jāizmaksā laimestos, veido 69 % no visu pārdoto karšu nominālās vērtības.
- 18 Turklāt, tā kā karšu cenas atmaksāšanas procentuālā daļa, kas atbilst laimestiem, esot iepriekš noteikta likumā, neesot nekādas nenoteiktības šajā jautājumā. Summa, kas izmaksājama laimestos katrā izspēlē, esot atkarīga vienīgi no pārdoto karšu skaita, un to varot noteikt ar vienkāršu aritmētisku operāciju.
- 19 Visbeidzot, tā kā karšu pārdošanas cenu daļa, kas atbilst laimētājiem izmaksājamajiem laimestiem, nonākot bingo spēles organizētāja rīcībā tikai uz laiku, kas pāriet no izspēles sākuma līdz tās beigām, šis organizētājs varot tikt uzskatīts vienkārši par šo laimestu pagaidu glabātāju.
- 20 *Tribunal Superior de Justicia de Cataluña* norāda, ka Spānijas tiesu izmantotais risinājums saistībā ar nodokļa bāzes aprēķinu attiecībā uz tādu pakalpojumu kā izskatāmajā lietā ir pilnīgi pretējs risinājumam, ko izmanto citu dalībvalstu tiesas. Līdz ar to būtu jānoskaidro, vai Sestās direktīvas normas par atskaitāmās daļas aprēķinu ir vērstas uz to, lai saskaņotu šā aprēķina kārtību.
- 21 Minētā tiesa turklāt ir izklāstījusi dažus aspektus, kas tās ieskatā būtu jāņem vērā saistībā ar šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu. Piemēram, tā norāda, ka:
- konkrētajā lietā cenā, kuru katrs spēlētājs samaksā par bingo karšu iegādi, ir juridiski un ekonomiski iespējams nodalīt daļu, kas domāta laimestiem, un citiem mērķiem domāto daļu. Tādējādi runa ir par daļu, kas tiek izmantota, lai samaksātu spēļu nodokli, un par daļu, kas veido atlīdzību par spēles organizētāja sniegto pakalpojumu saistībā ar šā nodokļa iekasēšanu. Šādā diferencētā kontekstā nebūtu jārodas šaubām par to, ka laimestiem domātā daļa nekādā gadījumā nevar tikt uzskatīta par atlīdzību par šā organizētāja sniegtajiem pakalpojumiem;
 - spēles organizētājam nav iespējas ekonomiski pārnest uz laimētājiem PVN, kas maksājams par laimestiem domāto summu. Tātad nav iespējams pārnest šā nodokļa ekonomisko slogu. Tomēr no tā izrietošais PVN sistēmas neitralitātes izkropļojums varētu tikt mazināts, ja izmaksātie laimesti nebūtu iekļauti nodokļa bāzē.
- 22 Šajos apstākļos *Tribunal Superior de Justicia de Cataluña* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai saistībā ar darbības, par kuru ir jāmaksā PVN, noteikšanu apstāklis, ka bingo spēlētāji samaksā daļu no karšu cenas, kas atbilst laimestam, ir uzskatāms par īstu preču vai pakalpojumu patēriņu?
 - 2) Vai saistībā ar regulējumu attiecībā uz saucēju, kas tiek izmantots atskaitāmās procentuālās daļas aprēķinā, Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts, to aplūkojot kopsakarā ar tās 17. panta 5. punktu un 19. panta 1. punktu, ir interpretējams tādējādi, ka ar to ir noteikta tāda saskaņošanas pakāpe, kas liedz dažādās dalībvalstīs tiesību aktu vai judikatūras līmenī izvēlēties dažādus risinājumus attiecībā uz karšu cenas daļas, kura domāta laimestu izmaksai, iekļaušanu PVN nodokļa bāzē?
 - 3) Vai saistībā ar saucēja, kas tiek izmantots atskaitāmās procentuālās daļas aprēķinā, noteikšanu Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts, to aplūkojot kopsakarā ar tās 17. panta 5. punktu un 19. panta 1. punktu, ir interpretējams tādējādi, ka tas nepieļauj valsts tiesu judikatūru, saskaņā ar kuru attiecībā uz bingo spēlēm PVN nodokļa bāzē tiek iekļautas summas, kas atbilst laimestu summai un kuras spēlētāji apmaksā, iegādājoties kartes?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 23 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādu bingo karšu kā pamatlietā pārdošanas gadījumā PVN nodokļa bāze ietver iepriekš ar likumu noteikto šo karšu cenas daļu, kas paredzēta laimestu izmaksai spēlētājiem.
- 24 Lai atbildētu uz šo jautājumu, vispirms ir jāatgādina, ka Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka “summa, kurai uzliek nodokli [nodokļa bāze], ir [..] preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanai, izņemot b), c) un d) apakšpunktā minētos, visa summa, kas veido atlīdzību, kuru piegādātājs ir saņēmis vai kura tam jāsaņem no pircēja, klienta vai trešās personas par šādām piegādēm”.
- 25 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šī tiesību norma ir jāinterpretē tādējādi, ka nodokļa bāzi attiecībā uz pakalpojumiem veido atlīdzība, kas faktiski saņemta par šo pakalpojumu sniegšanu (skat. tostarp 1990. gada 27. marta spriedumu lietā *C-126/88 Boots Company, Recueil*, I-1235. lpp., 19. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Town & County Factors*, 27. punkts).
- 26 Tāpat Tiesa ir nospriedusi, ka attiecībā uz azartspēļu automātiem, kas saskaņā ar likumā noteiktajām obligātajām prasībām – tāpat kā pamatlietā – izmaksā laimestos noteiktu procentuālu daļu no spēlētāju iemaksātajām likmēm, rīkotāja faktiski saņemto atlīdzību par [azartspēļu] automātu pakalpojumu piedāvāšanu veido tikai iemaksāto likmju procentuālā daļa, ar ko tas var faktiski rīkoties kā īpašnieks (iepriekš minētais spriedums lietā *Glawe*, 9. punkts).
- 27 Attiecībā uz tādu spēli kā pamatlietā ir jākonstatē, ka tās norises noteikumi ir paredzēti likumā un ka karšu pārdošanas cenas procentuālā daļa, kas jāizmaksā laimestos spēlētājiem, ir noteikta ar saistošu likuma normu.
- 28 Tā kā karšu pārdošanas cenas daļa, kas izmaksājama laimestos spēlētājiem, ir noteikta iepriekš un ir obligāta, tā nevar tikt uzskatīta par daļu no atlīdzības, ko spēles organizētājs saņem par tā sniegtajiem pakalpojumiem (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Glawe*, 12. punkts).
- 29 No tā izriet, ka tādas spēles kā pamatlietā ietvaros atlīdzību, ko faktiski saņem spēles organizētājs par sniegto pakalpojumu, veido karšu pārdošanas cena, kas samazināta par likumā noteikto šīs cenas daļu, kura jāizmaksā spēlētājiem laimestos. Proti, minētais organizētājs var faktiski rīkoties kā īpašnieks tikai ar atlikušo cenas daļu.
- 30 Visbeidzot, ir jānorāda, ka šī Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkta interpretācija atbilst interpretācijai, ko Tiesa sniegusi iepriekš minētajā spriedumā lietā *Town & County Factors*.
- 31 Šajā sakarā no iepriekš minētā sprieduma lietā *Town & County Factors* 29. un 30. punkta izriet, ka Tiesa nosprieda, ka Sestās direktīvas interpretācija, ko tā sniegusi iepriekš minētajā spriedumā lietā *Glawe* nav piemērojama tādām pakalpojumiem kā tas, kas bija aplūkojams lietā, kurā pieņemts šis spriedums *Town & County Factors*. Proti, kamēr lietā, kurā pieņemts iepriekš minētais spriedums *Glawe*, aplūkojamajiem azartspēļu automātiem bija raksturīgs tas, ka saskaņā ar tiesību aktos paredzētajām prasībām tie bija projektēti tā, lai noteikta spēlētāju iemaksāto likmju daļa tiktu tiem izmaksāta laimestos, un ka šīs likmes bija tehniski un fiziski nodalītas no likmēm, ar kurām rīkotājs varēja faktiski rīkoties kā īpašnieks, konkursam, kas bija aplūkojams lietā, kurā pasludināts minētais spriedums *Town & County Factors*, savukārt nebija raksturīgs neviens no šiem diviem pamatelementiem un līdz ar to šā veida konkursa organizētājs varēja brīvi rīkoties ar visām saņemtajām dalības iemaksām.

- 32 Tomēr tieši šādas spēles kā pamatlietā ietvaros organizētājs nevar brīvi rīkoties ar kopējo bingo karšu pārdošanas cenas summu, jo tam ir pienākums izmaksāt spēlētājiem laimestos iepriekš ar likumu noteikto procentuālo daļu no šīs pārdošanas cenas.
- 33 Līdz ar to uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādu bingo karšu kā pamatlietā pārdošanas gadījumā PVN nodokļa bāze neietver iepriekš ar likumu noteikto šo karšu cenas daļu, kas paredzēta laimestu izmaksai spēlētājiem.

Par otro un trešo jautājumu

- 34 Ar savu otro un trešo jautājumu, kas būtu jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Sestās direktīvas 17. panta 5. punkts un 19. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var paredzēt, ka PVN atskaitāmās daļas aprēķina mērķiem iepriekš ar likumu noteiktā bingo karšu pārdošanas cenas daļa, kas jāizmaksā spēlētājiem laimestos, veido daļu no apgrozījuma, kuram jābūt iekļautam minētajā 19. panta 1. punktā paredzētā daļskaitļa saucējā.
- 35 Lai atbildētu uz šo jautājumu, pirmkārt, ir jāatgādina Sestās direktīvas preambulas divpadsmitā apsvēruma formulējums, saskaņā ar kuru “tā kā noteikumi, kas regulē nodokļu atskaitījumus, jāsašķir tiklīdz, ciklīdz tie iespaido faktiski iekasētās summas; tā kā atskaitāmā daļa visās dalībvalstīs būtu jāaprēķina vienādi”.
- 36 Ir jāpiebilst, ka Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkta formulējums ir nepārprotams un ka šī tiesību norma neatstāj dalībvalstīm nekādu rīcības brīvību, lai noteiktu, kas ir uzskatāms par atlīdzību, ko pakalpojumu sniedzējs saņēmis vai kas tam ir jāsaņem no klienta.
- 37 Turklāt Tiesa jau ir nospriedusi, ka Sestā direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to dalībvalstīm ir aizliegts konkrētos darījumos nodokļa bāzes noteikšanai piemērot citu tiesību normu, nevis šīs direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktu, iepriekš neievērojot šīs direktīvas 27. pantā noteikto procedūru, lai saņemtu atļauju ieviest šādu pasākumu, ar kuru tiek izdarīta atkāpe no minētās vispārīgās tiesību normas (šajā ziņā skat. 2011. gada 9. jūnija spriedumu lietā C-285/10 *Campsa Estaciones de Servicio*, Krājums, I-5059. lpp., 40. punkts).
- 38 Otrkārt, ir jākonstatē, ka no uz pirmo jautājumu sniegtās atbildes izriet, ka tādā situācijā kā pamatlietā iepriekš ar likumu noteiktā bingo karšu pārdošanas cenas daļa, kas jāizmaksā spēlētājiem laimestos, nav jāiekļauj nodokļa bāzē un tātad nav jāuzskata par daļu no spēles organizētāja apgrozījuma. Līdz ar to attiecīgās summas nav jāiekļauj daļskaitļa, kas tiek izmantots, lai atbilstoši Sestās direktīvas 19. panta 1. punktam aprēķinātu PVN priekšnodokļa atskaitāmo daļu, saucējā.
- 39 Tādējādi uz otro un trešo uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Sestās direktīvas 17. panta 5. punkts un 19. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts nevar paredzēt, ka PVN atskaitāmās daļas aprēķina mērķiem iepriekš ar likumu noteiktā bingo karšu pārdošanas cenas daļa, kas jāizmaksā spēlētājiem laimestos, veido daļu no apgrozījuma, kuram jābūt iekļautam minētajā 19. panta 1. punktā paredzētā daļskaitļa saucējā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 40 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1998. gada 12. oktobra Direktīvu 98/80/EK, 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādu bingo karšu kā pamatlietā pārdošanas gadījumā pievienotās vērtības nodokļa bāze neietver iepriekš ar likumu noteikto šo karšu cenas daļu, kas paredzēta laimestu izmaksai spēlētājiem;
- 2) Sestās direktīvas 77/388, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 98/80, 17. panta 5. punkts un 19. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts nevar paredzēt, ka pievienotās vērtības nodokļa atskaitāmās daļas aprēķina mērķiem iepriekš ar likumu noteiktā bingo karšu pārdošanas cenas daļa, kas jāizmaksā spēlētājiem laimestos, veido daļu no apgrozījuma, kuram jābūt iekļautam minētajā 19. panta 1. punktā paredzētā daļskaitļa saucējā.

[Paraksti]